

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 33. Ivonis Carnotensis extrema.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

fuis vidit, de illo tempore, quod Ordinis Cisterciensis Sæculum Aureum vocat, loquitur. Sæcul. XII.
A.C. 1115.

§. XXXIII.

Ivonis Carnotensis extrema.

Sub finem anni millesimi centesimi decimi quinti, vigesima tertia Decembris, ex hac vita decessit Ivo Carnotensis, postquam illam Ecclesiam rexisset annis viginti tribus, sepultusque est ad S. Joannem in Valle. Præter Decretum ipsius, cujus superius memini, ipsi etiam tribuitur Collectio Canonum, quæ *Pa. normia* dicitur, nec omnino liquet an ejusdem Ivonis sit opus; ab eo viginti quatuor Sermones accepimus. At maximi pretii sunt ejus Epistolæ, ex quibus complura gravis momenti facta & Decreta circa Ecclesiasticam Disciplinam discimus. Superfunt vero ejus Epistolæ ducentæ & octoginta octo, & præter illa, quæ ex iis superius retuli, notatu digna mihi videntur sequentia. Contra abusum appellandi Paschali Papæ scribit in hunc modum: *Obtestor te, Sancte Pater, hominibus avaris & improbis, petentibus, ut causæ judicatæ iterum retractentur, ne aures præbeas; nec malevolorum quorundam cupiditati amplius des, ut impunita superflua Appellationis licentia senectus mea fatigetur; dum enim Potestatem su-*

X 2

perio-

Sæcul. XII. A.C. IIII5. *perio rem adversantem habemus, auctori-
tas nostra perit, nec Disciplina Ecclesia-
stica rigore audaciam illorum coercere no-
bis animus est, qui ad te confugiunt, non
quod causa sua aequitate confidant, sed ut
Judicium in longum tempus a se amoliantur.
Si juvenilibus annis ad huc vigerem,
& alpibus superatis, conspectum Sancti-
tatis tuæ cum accusatoribus meis subire
possem, sine dubio illorum querelas compe-
scerem, qui Charitatem a cupiditate di-
scernere nesciunt. Nisi ergo quorundam
temeritati frænum injicias, meque ab in-
sectatione liberes senum corruptorum, ju-
venumque insolentium, qui ne quidem Be-
neficiis, quibus fruuntur, & multo minus
novis, satis digni sunt, unicum mihi su-
perest remedium; me ipsum curis nihil
proficientibus eximam, atque in solitudi-
nem recipiam. In eadem epistola dicit,
se constituisse, ut Canonicis Carnotensi-
bus panes distribuere, quo frequen-
tiores ad celebrandum Divinum Offi-
cium convenirent, idque parum profuis-
se. Hic originem distributionum Ma-
nualium deprehendimus.*

*Item in quadam Epistola ad Leode-
garium Archiepiscopum Bituricensem
contra Appellantes ad Papam conqueri-
tur in hunc modum: Relatum est ad nos,
quod in causa Arnulphi Werzonis, quæ in
Judicio tuo tractabatur, Pars altera ad
Sacram*

ep. 180.

Appellatio.

Sacram Sedem appellaverit, & Sententia Secul. XII.
definiens dilata fuerit, donec res ad Papæ A.C. 1115.
notitiam perveniret. Tibi vero tam ex
propria experientia quam exemplo alio-
rum satis constat, quantum bujuscmodi
appellatione vexentur Episcopi, quantæ ex-
pensæ profundantur, & quam incertus
fit rei eventus. Tum suadet Leodega-
rio Ivo Carnotensis, ut Partes ad transi-
gendum permoveat, & sic appellationem
eludat.

In quadam epistola ad Hildebertum
 Episcopum Cenomanensem formam ap-
 pellationis adnotat; scilicet Scripto esse
 appellandum, Appellantiem literas Judi-
 cis a quo ad Judicem ad quem directas ex-
 hibere oportere, & temere appellantiem
 in expensas condemnandum esse.

ep. 2209

De Legatis exteris in alia Epistola ad
 Paschalem Papam data conquerens, Car-
 dinales tui, inquit, quos ad nos mittis, cum
 sedem non figant, sed transeant, tam pa-
 rum malis nostris remedium afferre va-
 lent, ut ea ne quidem satis cognoscant.
 Hinc qui ad vituperanda Præpositorum
 suorum facta proni sunt, dicunt, Sacram
 Sedem non emolumentum Subditorum, sed
 proprium, vel Ministrorum suorum, quæ-
 rere. Itaque datis literis tibi suadere
 statuimus, ut Legati potestatem conferas
 cuidam Antistiti Transalpino, qui mala
 propius videat, & negotia celerius ad te

ep. 1094

X 3 refe-

Sæcul. XII. *referat; huic vero muneri subeundo ne-*
A.C. 1115. *minem Lugdunensi Archiepiscopo aptio-*
rem novimus. Nam multi profecto sunt,
quibus Romam iter suscipere non licet, si-
ve eos viarum a latronibus obsessarum pe-
ricula deterveant, siue paupertas siue
corporis infirmitas probibeant. Verum

ep. 270.

in alio loco ostendit Ivo, quod auctorita-
tem Legatorum Sacræ Sedis maximi fa-
ciat, cum Turgisio Episcopo Abrincensi
consilium suggerit, ut Legato, etiam
omisso Regis mandato, obediret, aut sal-
tem nuncios mitteret, qui ipsum in Cu-
ria Pontificis excusarent. In alio loco

ep. 260.

dicit: Novi morem Romanæ Ecclesiæ, quæ
Decretis propriis manifeste contraria
agere non vult, sed ubi factum infectum
fieri nequit, multa ex fragilitate animi
errata, consideratis personarum & loco-
rum adjunctis, ex dispensatione condo-
nat.

In Epistola, ad Comitissam Carnoten-
sem data, Ivo Jurisdictionis Ecclesiasticæ
limites exponit. Nostri muneris est, in-
quit, cunctos Pseudo-prædicatores Verbi
Divini, Pseudo-monachos & Clericos, for-
nicantes, adulteros, usurarios, ceterosque
contra Leges Christianæ Religionis pec-
cantes, illis exceptis, qui pœna capitali
plectendi sunt, corrigere, nobisque in eo-
rum personas & Bona jus competit. Hac
non solum Carnotensis, sed omnium Ec-
clesiæ.

Jurisdictio
 Ecclesiastica.

clesiarum in Regno Franciæ antiqua consuetudo est, quam in Iudicio Ecclesiastico demonstrare parati sumus. Alibi dicit, in Clericos non nisi coram Ecclesia Actionem moveri posse. Datis literis, Papa Archiepiscopo Senonensi, & Episcopis Carnotensi, Parisiensi, atque Aurelianensi præceperat, ut Rotruvium*, Perchii Comitum, Excommunicationis Censura ligarent, quod Bona cujusdam Optimatis Cruciatum occupasset. Quia vero Rotruvius respondebat, velle se factum suum in iudicio defendere, Ivo non cognita causa eum excommunicare recusavit, affirmans, hanc sine dubio Summi Pontificis mentem esse; si enim inauditus damnaretur, rem fore, spretis Divinis humanisque legibus, latrocinio non absimilem. Probationem ferri candentis damnat, dicitque, Deum hac sorte tentari, qua sæpe reis maxima scelera impunita abiissent, & innocentes fuissent condemnati. Nihilominus Ivo eandem probationem tanquam necessariam, quemadmodum juramentum, si omnia alia argumenta deficient, admittit. Negat, Iudices privatis duellum præcipere posse, ob periculum humanum sanguinem effundendi. (*)

X 4

Ivo-

(*) De S. Ivone Carnotensi Natalis Alexander

Sæcul. XII.
A.C. 1115.

* al. Rotrucus.
ep. 196.

ep. 205.

ep. 249.

232.

ep. 147.

Sæcul. XII.

A. C. 1115.*vit. Rob. de**Arbri. ap.**Boll. to. 5.**p. 611.*

Ivonis Successor in Sede Carnotensi fuit Geofridus, vir optime meritus, cuius sæpe mentio recurret. At ipsius electioni potens vir adversabatur; nam licet communi Clericorum consensu electus fuisset, ob hanc rem tamen Comes Carnotensis furiose indignatus, non nullorum Canonicorum redditus suo ærario addixit; quin etiam metuebant, ne a satellitibus Comitis truculenter cæderentur. Quidam Optimates Carnotum venerant, dissidentes conciliaturi, & cum illis Bernardus Abbas Tironiensis; sed incassum omnia, malumque in dies crescebat. Nam Comes direptis Canonicorum

der, postquam complures Scriptores retulit in Laudes ejus effusos, addit Sæc. XII. Artic. IV. *Commendatur a Roberto de Monte in Appendice ad Sigebertum, ad annum 1117. quo perperam ejus obitum consignat, ubi Lanfranci Discipulum fuisse tradit. Item, Laudibus Ivonem ornavit Ordericus Vitalis ad Annum MCIII. ita scribens: Tunc Venerabilis Ivo Carnotensæ Urbis Episcopus, inter præcipuos Franciæ Doctores eruditione literarum tam Divinarum quam Sæcularium floruit. Pius V. Pontifex Maximus Canonicis Regularibus Congregationis Lateranensis diem ejus Festum die 20. Maji celebrare permisit, Diplomate dato 18. Decemb. anno Salutis millesimo quingentesimo septuagesimo &c.*

corum ædibus eos in Claustro * Ecclesiæ Sæcul. XII.
 incluserat, ac Geofridum a Clericis ele- A.C. 1115.
 ctum, & Throno Episcopali impositum, ex * le Cloitre.
 urbe expulerat.

§. XXXIV.

Roberti Arbrifellensis obitus.

In his angustiis Canonici Carnotenses
 opem a Roberto Arbrifellensi efflaga-
 tarunt, missosque ad eum nuncios in-
 stantissime rogare jubent, ut Carnotum
 veniret. Ille, quamvis non levi morbo
 premeretur, interrogatus, an Carnotum
 ire valeret, respondit, omnia sibi possibi-
 lia esse usque ad mortem. Tum Carno-
 tum delatus tam suavi tamque potenti
 facundia utramque Partem ad concor-
 diam exhortatus est, ut in gratiam redi-
 re compulerit. Comes Canonicis non
 solum res quas abstulerat, sed etiam pri-
 stinam amicitiam reddidit, consensitque,
 ut Geofridus electus in urbem rediret,
 qui deinde hanc Sedem annos viginti
 duos quiete tenuit. In hoc ultimo iti-
 nere, quod Robertus Arbrifellensis Car-
 notum suscepit, Simoniam inter Canoni-
 cos regnantem, exacto a singulis jura-
 mento, abolevit.

Ex quo Monasterium Font-Ebrarden-
 se fundatum fuit, Regum deinde Princi-
 pumque munificentia ita auctum est, ut
 Robertus fratrum sororumque, nam *Sup. lib.*
LXV. §. 46.